

Pamětník Zdeněk Žemlička

Scénář

1. vstup: „Pan Zdeněk Žemlička se narodil v roce 1940 v Táboře. Jako malý prožil konec 2.světové války ve Volyni na jihu Čech. Na toto období má mnoho vzpomínek, například na bombardování.

Pamětník:

„Já si vzpomínám, že jsem byl ve sklepě s maminkou a ještě tam byli nějakí ti naši domácí a bylo slyšet...Ta bomba zřejmě někde letí bylo slyšet takový Vžíííí bum. A teď jak to bouchlo tak se sypalo vápno z klenby toho sklepa. A vím, že ten domácí tam přišel a přinesl nám lopatu a my jsme se ho ptali na co ta lopata a on říkal kdyby nás to zavalilo...aby jsme se tou lopatou mohli vyškrábat nějakým způsobem ven“

2. vstup: „Dalším silným zážitkem bylo pro pana Zdeňka osvobození Volyně spojeneckou armádou. Rád vzpomíná na svá setkání s americkými vojáky.“

Pamětník:

„My jsme bydleli na kraji města, takže jsme měli takovou louku před náma a najednou vidím, že na té louce, přijíždějí tanky a zelený tanky. Němci měli takový hnědočerný tanky. Zelený a bílý hvězdy. Američani měli bílou hvězdu. Krásné znamení! Přijde táta, začal křičet radostí. No a tak jsme šli ven a oni se usmívali všichni a já jsem dostal čokoládu, nikdy jsem ji v té době neměl, za války.“

3. vstup: „Po nástupu komunistů k moci v roce 1948 musela rodina pana Zdeňka ze dne na den Volyni opustit, protože jeho tatínek přišel z politických důvodů o práci. Skoro dva roky žádnou nemohl najít. Nakonec ji získal v Praze, kam se celá rodina přestěhovala.“

„Tady pan Zdeněk, už jako dospělý, prožil i okupaci vojsky Varšavské smlouvy roku 1968. V té době pracoval jako technik telefonní ústředny na Ministerstvu vnitra. Když přišel ráno do práce, u vchodu nestál český voják, jako vždy, ale Rusové a Bulhaři s puškami. Pan Zdeněk si uvědomil, že nechal na stole notýsek se jmény svých příbuzných, a protože je nechtěl vystavit riziku, odvážně se pro něj vydal.“

Pamětník:

„Tak mně zavolali toho velitele, ten mi dal nějakého vojáčka a šel jsem do té své kanceláře a on šel se mnou, s puškou a šel prostě. Já jsem šel vedle něj a teď jsem si říkal, já bych se ho mohl zeptat, vypadal jako slušně, tak říkám „Što slučilos.“ co se stalo, „Pačemu vy zděs?“ proč jste vy zde, **ru** „**Já něpanimāju.**“já tomu nerozumím. Takhle v klidu jako a on na mě, že nemůže mluvit, ale vím, že se trošičku jakoby usmál i ten voják. Věděl, že tady vlastně, sem přijeli, a že tady žádná revoluce není. Dal mi to a já jsem vypadl ven a tak dále...“

4. vstup: „Po všech svých zkušenostech má pan Zdeněk jako svůj životní cíl s láskou pomáhat ostatním lidem. Založil Azylový dům Svaté Terezie v Karlíně a působil také v Arcidiecézní charitě.“